

Waar de mist niet kan komen - Lily

Lily is een uitgave van Van Driel Publishing, Brugge

© 2024 Van Driel Publishing

Auteur: Aster Borg

Redactie: Theo van Rijn

Omslagontwerp: Danny Dirix

Opmaak: Terence van Driel

ISBN: 978 94 93341302 (hardback)

ISBN: 9789493341722 (e-book)

ISBN: 9789493341692 (GL-uitgave)

NUR: 342

WWW.VANDRIEL.BE

info@vandriel.be

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Aster^{BORG}

WAAR DE MIST NIET KAN KOMEN

DEEL 1
LILY

*Avec le temps, va, tout s'en va
On oublie le visage, et l'on oublie la voix
Le cœur, quand ça bat plus
C'est pas la peine d'aller chercher plus loin
Faut laisser faire, et c'est très bien*

Avec le temps, Dalida

Brooklyn 1912

Aan Bedford Avenue leek geen eind te komen. Frances Rutherford had zich van metrostation vergist waardoor ze nog een heel eind moesten lopen. Het regende pijpenstelen, ze zag amper waar ze liep. Het was alsof overal waar ze keek een grijs gordijn was opgetrokken.

Op de stoep was het een drukte van jewelste. Verstopt onder hun zwarte paraplu's keek niemand haar en het kind aan haar hand aan. Iedereen wilde droog blijven en zo snel mogelijk thuis zijn. Tot driemaal toe botste er iemand tegen haar aan. Krampachtig klemde ze haar handtas tegen haar borst.

De kleine vingers van Lily knepen in haar hand. Frances trok haar dichter tegen zich aan toen ze begon te huilen. Ze had haar de hele tijd op haar arm gedragen totdat ze er spierkramp van had gekregen.

'Stil maar, ik denk dat we er bijna zijn.' Schichtig keek ze om zich heen. Het getoeter van de auto's en het zenuwachtige klakken van paardenhoeven op het asfalt bezorgden haar de kriebels. 'Kom,' zei ze en trok Lily mee om te schuilen onder het afdak van een hotel.

Frances' haren kleefden aan haar gezicht en haar jas was doorweekt. Haar tanden klapperden. Het kwam echter niet alleen door de kou dat haar lichaam trilde. De afgelopen dagen waren een hel geweest. Het drong tot haar door dat ze er vanaf dat moment alleen voor zou staan en dat ze nooit meer op haar ouders zou kunnen rekenen. Samen met Lily wilde ze hier in New York een nieuw leven beginnen. Ze hadden haar gewaarschuwd voor de drukte van deze stad, maar nooit had ze gedacht dat het zo overweldigend kon zijn. Ze was niet veel gewend, de eerste twintig jaar van haar leven had ze in een rustig dorp in Engeland

gewoond. Slechts de afgelopen maanden had ze doorgebracht als au-pair op het Franse platteland.

In haar jaszak zocht ze het papiertje met het adres. Het was helemaal doorweekt en de inkt begon uit te lopen.

‘Kan ik u helpen, miss?’ Vanonder zijn pet keek de portier van het hotel haar aan. Zijn rode vest met goudkleurige knopen spande om zijn buik. Zijn glimlach verlichtte zijn ronde gezicht.

‘Graag.’ Ze keek hem dankbaar aan. ‘We zijn op zoek naar nummer 30120, het is een appartementencomplex in de buurt van Parkside Avenue.’ Ze toonde hem het kleffe briefje.

Zijn lach werd nog breder. ‘Dat is daar, miss.’ Hij wees naar de overkant.

Ze zuchtte opgelucht. Gelukkig regende het minder hard en kon ze het gebouw zien. De gevel was opgetrokken in rode baksteen en had hoge ramen, een zigzaggende brandtrap liep van de ene naar de andere verdieping.

‘Dank u wel,’ zei ze en nam Lily’s hand in de hare. ‘We zijn er, liefje.’

‘Nog een prettige avond,’ riep de man hen na toen ze de straat overstaken.

Op de naamplaatjes naast de deur zocht Frances de naam van haar vriendin Rose en belde aan. Ze wreef met haar handen over haar jas alsof ze de denkbeeldige plooiën wilde gladstrijken. Daarna haalde ze haar hand door de zwarte krullenbol van Lily.

‘Het komt helemaal goed, schatje, ik beloof het je.’

Frances verstevigde haar grip rond de handtas. Het was niet haar eigendom maar bevatte wel het kapitaal waarmee ze een nieuwe start kon maken. De manier waarop de tas in haar bezit was gekomen, bezorgde haar koude rillingen, maar daar wilde ze niet meer aan denken.

Het enige dat vanaf dat moment nog belangrijk voor haar was, was de kleine Lily.

Parijs 1980

Regendruppels tikken tegen het raam en halen me uit mijn gedachten. Zoals natte propjes papier op een schoolbord hechten ze zich vastberaden aan het glas. Ze worden talrijker en zijn niet opgewassen tegen de zwaartekracht. Uiteindelijk rollen de grootste in strepen naar beneden, in hun val sleuren ze hun lotgenoten met zich mee.

Vanuit mijn sofa volg ik het tafereel alsof het een of andere avondvullende film- of toneelvoorstelling is, waarvan ik vroeger zo kon genieten. Vroeger, toen mijn benen nog niet weigerden om me overal heen te brengen, toen ik een leven had en niet hoefde te zoeken naar nutteloze bezigheden om mijn tijd mee te vullen.

De avond is pas begonnen en net zoals de vorige moet ik hem onderwerpen aan mijn routine. Een vast stramien dat als een bonafide boot een woelige rivier afvaart op weg naar een haven om er de nacht door te brengen. Dag in dag uit onderweg, tot er geen aanlegplaats meer is om naartoe te varen en mijn boot uiteindelijk zal zinken.

Mijn kop koffie trilt in mijn hand, ik omsluit hem met mijn andere voordat het zwarte goedje nog meer vlekken op mijn pantalon maakt. Ik verafschuw de pigmentvlekken op de doorschijnende huid van mijn handen en de rimpels die de jaren erop hebben getekend. Ik wend mijn blik ervan af en kijk weer naar buiten.

Naar de regen.

‘Als je terugblijkt, Lily, wanneer in je leven was je het meest gelukkig?’

De laatste tijd beeld ik me in dat er in de huiskamer in mijn appartement in Parijs iemand tegenover me zit om me te interviewen. Een journaliste die mijn leven de moeite waard vindt om er vragen over te stellen. Iemand anders dan ikzelf die nog is

geïnteresseerd in mij.

Ik noem haar Amandine.

Voor een buitenstaander moet zoiets vreemd klinken, maar wat kan mij het schelen, ik woon al jaren alleen en bezoek heb ik nooit. Het is niet dat ik mijn verstand aan het verliezen ben, mijn geest is zo helder als op mijn twintigste, ik doe het om de akelige stilte te doorbreken. In dit appartement in de rue Saint-Sulpice is zelfs geen huisdier om tegen te kletsen. De televisie kan me niet boeien en mijn ogen zijn te slecht om lange tijd te lezen. Alleen mijn oude platen kunnen me af en toe nog verstrooien. Ze voeren me terug naar de tijd waarin de liedjes thuishoren en weken de herinnering eraan los uit mijn geheugen. Sommige dagen laat ik mijn platenspeler voor wat hij is, dat zijn de dagen dat ik de pijn van de melancholie niet kan verdragen.

‘Dat is een moeilijke vraag, Amandine.’

Ik zet het kopje op de bijzettafel en vouw mijn handen over mijn buik. Met mijn hoofd tegen de steun graaf ik diep in mijn herinneringen. De vele foto’s op mijn ebbenhouten dressoir staren me aan. De lachende gezichten en de herinnering erachter doen mijn lippen krullen. ‘Er zijn zoveel mooie momenten geweest,’ mijmer ik. ‘Ik denk dat ik met uitzondering van de trieste winter waarin ik me nu bevind, van alle andere seizoenen van mijn leven heb genoten, ondanks alles wat er is gebeurd.’

‘Het was een bijzonder leven. Heel apart zelfs.’ Amandine vouwt haar benen over elkaar en kijkt me lachend aan.

Ik knik, mijn ogen worden vochtig. De zucht die me ontsnapt, kan de pijn in mijn hart niet verlichten. Een koude rilling trekt door mijn lichaam en kreunend reik ik naar de deken op de onderste plank van de salontafel voordat ik hem over mijn benen spreid.

‘Stel dat je een biografie zou schrijven, een boek over jouw boeiende leven. Hoe zou je eraan beginnen? Waar zou je precies

beginnen?’ Amandine neemt haar pen in haar hand en laat die boven haar notities zweven.

Ik kijk naar de regendruppels op het raam. Ze vervormen het beeld van de straat en de voorbijtrekkende wolken, net zoals de genadeloze tijd onze herinneringen wil vertroebelen en ons leven probeert te herschrijven. Maar ik ben er vrij zeker van dat ik niets of niemand ben vergeten, net zoals de afbeeldingen op mijn foto’s werden vastgelegd heb ik alle details zo goed als mogelijk in mijn geheugen opgeslagen. Elke dag haal ik minstens één herinnering op om die opnieuw te kunnen beleven.

‘Dan denk ik dat ik in het voorjaar van 1928 zou beginnen.’

Bedachtzaam leg ik mijn vinger op mijn dunne lippen en knijp mijn wenkbrauwen bij elkaar. Als ik mijn ogen sluit, ben ik weer in het elegante rijtjeshuis van mijn vader op Cushman Row in Chelsea, New York. Het huis in rode baksteen was prachtig en uniek, het was een van de zeven woningen die Don Alonzo Cushman in 1840 voor zijn dochters bouwde. In gedachten open ik het hek en loop de stenen trap op naar de brede, witte deur. Onze huishoudster, Alice, begroet me vanuit de dienstingang op de kelderverdieping. Ik stuur haar een welgemeende glimlach. De herinneringen aan die heerlijke tijd verwarmen mijn hart, maar stemmen me tegelijk triest omdat die periode nog slechts in mijn gedachten bestaat.

‘Ja,’ fluister ik, ‘het lijkt me logisch om in het najaar van 1928 te beginnen.’

Deel 1

Waldorf Astoria, New York 1897-1929

New York 1928

Nadat ik Alice had bedankt voor haar hulp en haar een prettige avond had gewenst, trok ik de deur van de keuken achter me dicht. Ik was de tijd uit het oog verloren en haastig liep ik de trap op, de rode loper dempte mijn voetstappen. Vanuit de salon dwarrelden de rustgevende tonen van moeders pianospel me tegemoet en zoals het dat altijd had gedaan toverde dat een glimlach op mijn lippen.

In de deuropening van de salon bleef ik staan en luisterde. De hoge ramen stonden open en bij elke zachte bries bolden de witte gordijnen op. Het boeket met rozen en jasmijn op tafel verspreidde een heerlijke geur. Op het visgraatparket tekende de avondzon grillige schaduwen van de bomen op de straat. Het was eind september en we werden verwend met een heerlijke nazomer. Dit jaar leek het erop dat de zomer geen plaats wilde maken voor de herfst.

Moeder speelde mijn lievelingslied en meteen was het gejaagde gevoel uit mijn hoofd verdwenen. Ik sloot mijn ogen en liet me meevoeren op de zachte noten van Liebestraum van Liszt. Mijn moeder had het uitzonderlijke talent om de pianostukken te voorzien van haar warme persoonlijkheid, elke noot kwam diep vanuit haar ziel.

‘Dag Lily, ik had je niet gezien.’

Ik opende mijn ogen toen ze stopte met spelen en haar vingers op de toetsen liet rusten. In haar ogen schitterde een glinstering toen ze me aankeek. Haar turquoise jurk bedekte nog net haar knieën en een middenstreep verdeelde haar blonde vingerkrullen in twee gelijke delen. Met een elegant gebaar sloot ze de kla-

vierklep van de zwarte vleugelpiano.

‘Goedenavond mamma, ik wilde u niet storen. Het was prachtig.’

‘Dankjewel.’ Ze stond op en liep naar me toe. ‘Liefje, je hebt je keukenschort nog aan.’

Verbaasd taste ik met mijn handen in mijn schoot. ‘O, die was ik helemaal vergeten.’ Ik maakte de strik achter mijn rug los en deed het schort uit.

‘Wat heb je vandaag klaargemaakt?’

‘Samen met Alice heb ik me verdiept in het verfijnen van deserts en gebak.’

Ze knikte en hield de glimlach om haar lippen vast, maar in haar blik zag ik vertwijfeling.

‘Het is moeilijk, moeder. Ik weet niet wat ik kan verwachten bij een sollicitatie voor een grootmeester als Oscar Tschirky en het is al overmorgen. Ik hoop dat ik er klaar voor zal zijn.’

Ze knikte opnieuw, heftiger deze keer. ‘Het komt helemaal goed. Volgens wat je me hebt verteld, lijkt het eerder een auditie dan een gewone sollicitatie.’

De vorige maand was er in de New York Times een vacature verschenen voor een souschef in het Waldorf-Astoria op de hoek van Fifth Avenue en 34th Street. Meneer Tschirky was de maître d’hôtel van het beroemde hotel en hij was een levende legende. De selectie zou twee dagen later plaatsvinden en meneer Tschirky zou diezelfde dag zijn keuze maken en bepalen wie zijn nieuwe pupil zou worden. Ik was als de dood om voor hem iets klaar te maken, ook al was het al jaren mijn droom om als kok te werken.

Waarschijnlijk zag moeder de ongerustheid in mijn ogen, liefdevol legde ze haar hand op mijn wang en streelde me. ‘Maak je geen zorgen,’ zei ze met een zachte stem. ‘Je gaat het goed doen, voor mij ben je nu al een echte chef. Al van toen je nog een kind was, was je in de keuken te vinden. In poppen en buitenspelen

had je weinig interesse, je was in je nopjes wanneer je bij Alice achter het fornuis mocht staan. Vader en ik vonden het vreemd, aangezien we steeds beschikten over een eigen kok en personeel, we hadden nooit veel te zoeken in de keuken. Het werd ons echter snel duidelijk dat jij het daar best naar je zin had.’

‘Dat is zo, mamma. Ik wil dit zo graag dat ik niet weet wat ik zou moeten doen als ik niet word gekozen.’

‘Ik begrijp wat je wil zeggen, maar je bent nog zo jong, er zal nog zoveel op je pad komen. Maar ...’ Met een sierlijk gebaar keek ze op haar horloge. ‘Het is al zes uur, je zal moeten voortmaken anders ben je te laat voor de afspraak met je nicht.’

‘Ja, ik weet het. Ik heb met Ginger afgesproken in het Happiness Restaurant op Fifth Avenue. Met de metro ben ik er zo.’

Haar wenkbrauwen schoten de hoogte in. ‘Dat is wel heel optimistisch als je nu nog de metro van Chelsea naar Times Square moet nemen. Zal ik pappa vragen om je met de auto te brengen? Dat zal veel sneller gaan.’ Ze wees naar de studeerkamer tegenover de salon waar hij ijverig in de weer was met nieuwe dossiers. Mijn vader was directeur bij de Midtownbank en veel te vaak nam hij zijn werk mee naar huis.

‘Nee, dat is niet nodig, ik wil pappa niet storen bij zijn werkzaamheden. Als ik voortmaak, ben ik zeker op tijd.’

‘Vooruit dan maar,’ lachte ze en gaf me een zoen op mijn wang voordat ze terugliep naar de piano. ‘Veel plezier vanavond,’ zei ze en nam plaats op de kruk.

Ik haastte me naar mijn kamer om me klaar te maken. Ik liet de deur open zodat de geruststellende noten me gezelschap konden houden terwijl ik me omkleedde.

De frisse avondlucht overviel me toen ik bij Times Square uit de metro stapte, met één hand sloot ik de kraag van mijn tweedjasje rond mijn nek. Gelukkig had ik nylonkousen onder

mijn plooirok aangetrokken om mijn benen warm te houden. Het was een drukke vrijdagavond maar dat deerde me niet, ik hield van het chaotische centrum met zijn sprankelende lichtreclames, toeterende auto's en de geur van de eetkraampjes langs de weg. Ik versnelde mijn pas want ik was minstens tien minuten te laat voor mijn afspraak.

De afgelopen twee dagen verbleef Ginger bij een vriendin van haar moeder in hun appartement bij Central Park. Ik keek er ontzettend naar uit om een avondje met mijn nicht op stap te gaan. Het was bijna twee jaar geleden dat ze met haar ouders naar Washington was verhuisd en sindsdien had ik haar niet meer gezien. We hielden contact door elkaar zoveel mogelijk te schrijven en af en toe telefoneerden we. Ginger was eenentwintig, slechts een jaar ouder dan ik en toen ze nog in New York woonde waren we onafscheidelijk. Net als zij was ik enig kind en voor mij voelde het aan alsof ik toch een zus had.

In het Happiness-restaurant was geen enkel tafeltje meer vrij. Het was er lawaaiig en er hing een fijne mist van sigarettenrook. Kristallen kroonluchters verfraaiden het hoge plafond en de gelambriseerde muren waren versierd met foto's van filmsterren. Ik herkende de melancholische blik van Mary Pickford naast Rudolf Valentino en mijn favoriete filmster Gloria Swanson. Terwijl ik wachtte tot iemand me mijn gereserveerde plaats zou toewijzen, zocht ik tussen de restaurantbezoekers naar het vertrouwde gezicht van mijn nicht. Net toen een van de bedienden breed lachend naar me toe kwam, hoorde ik haar stem die het geroezemoes in de zaal overstemde.

'Lily!' Ze stond op en zwaaide naar me alsof haar leven ervan afhing.

Mijn hart maakte een sprongetje toen ik haar zag. De bediende knikte erkentelijk. Ik gaf hem mijn jasje voordat ik me naar de tafel haastte waar Ginger nog steeds enthousiast zat te zwaaien.

‘Ginger, wat ben ik blij je te zien.’ Ik sloot haar in mijn armen en drukte haar stevig tegen me aan.

Ze liet me los en nam me glimlachend op. ‘Wat zie jij er goed uit,’ zei ze.

‘Jij ook, die jurk staat je beeldig.’ Ze droeg een muntgroene jurk met verlaagde taille. Ze had de zijscheiding van haar kapsel sterk benadrukt en haar blonde krullen vielen tot aan haar ontblote schouders. Haar gouden oorbellen met rode edelsteen fonkelden telkens wanneer ze haar hoofd bewoog.

‘Wat is het lang geleden. Je bent geen haar veranderd.’ Ginger nam me van top tot teen op. ‘Wat enig, die das bij je blauwe blouse, zo hip.’ Het viel me op dat haar gezicht zwaar was opgemaakt met smokey eyes en donkerrode lippenstift. Haar uitdagende look deed me twijfelen aan mezelf. Was ik met mijn rok en blouse wel sjiek genoeg gekleed voor een avondje uit? Ik had mezelf licht opgemaakt en zelfs mijn juwelen had ik thuisgelaten.

‘Je hebt je haren geverfd, ze blinken als satijn.’ Ze nam een zwarte lok tussen haar vingers en met samengeknepen ogen bestudeerde ze mijn kapsel.

‘Helemaal niet,’ antwoordde ik verontwaardigd. ‘Het is mijn natuurlijke haarkleur.’

‘Ga toch zitten en vertel me alles,’ zei ze terwijl ze in haar handen klapte. Het enthousiasme in haar blik maakte me aan het lachen. Wat had ik haar sprankelende persoonlijkheid gemist.

‘Wat drink je?’ Ik keek naar het kristallen glas waarvan ze nipte.

‘Huisgemaakte limonade,’ zuchtte ze. ‘Ik haat de drooglegging. Ik snak naar een Daisy Side Car met cognac en grand marnier.’

Ik schrok van haar uitspraak en dacht terug aan mijn nicht van twee jaar geleden die alcohol verafschuwde.

Ze leek de hapering in mijn glimlach op te merken. ‘Een beetje alcohol doet niemand kwaad, integendeel. Ik kan er geen begrip

voor opbrengen dat het is afgeschaft.’

‘Hoe gaat het in Washington?’ vroeg ik.

‘Pff,’ wuifde ze. ‘Saai hoor, die duffe stad is niets in vergelijking met New York. Jij hebt geluk dat je hier woont, ik wil graag terugkomen want ik mis de hectische drukte.’ Ze speelde met het dubbele parelsnoer om haar nek.

‘Is het zo erg?’

‘Je hebt geen idee. Ik ben blij dat ik een tijdje bij een vriendin van mijn moeder kan logeren. Ik ben van plan om hier werk te zoeken en een flat te vinden. Lekker dicht bij jou, wat zeg je daarvan?’

Haar enthousiasme overviel me een beetje. ‘Dat zou fijn zijn. Weet je al wat voor soort werk je wil doen?’

Ze haalde glimlachend haar schouders op. ‘Dat zien we wel. Misschien zoek ik wel een rijke man en laat ik me onderhouden.’ Schaterlachend liet ze zich tegen de stoelleuning vallen.

Ik wist niet hoe ik me moest gedragen. De afgelopen twee jaar had Ginger een metamorfose ondergaan, ik herkende mijn lieve niet niet meer. Tijdens onze zeldzame telefoongesprekken was het me nooit echt opgevallen. Ik vroeg me af of er stiekem alcohol in haar limonade was gedaan.

‘Goedenavond.’ Een kelner keek ons afwisselend aan en gaf ons een menukaart. ‘Op het bord vinden jullie onze suggesties.’ Hij wees naar het bord aan de muur. ‘Wilt u dat ik het langsloop?’ Zijn mondhoeken gingen werktuigelijk naar boven zonder dat zijn gelaatsuitdrukking veranderde. Hij deed me denken aan één van de robots uit R.U.R., het sciencefiction verhaal dat enkele jaren geleden in de zalen van Broadway speelde.

‘Nee, dat is niet nodig,’ zei Ginger zonder van de menukaart op te kijken.

‘Zoals u wenst, juffrouw,’ knikte hij. ‘Wat wenst de juffrouw te drinken?’ Hij keek mij aan.

‘Limonade.’ Ik wees naar het glas van Ginger.

‘Huisgemaakte limonade, zeker juffrouw.’

‘Voor mij ook nog één,’ zei Ginger.

Met een kleine buiging verliet hij onze tafel.

‘Over mannen gesproken,’ begon mijn nicht meteen alsof ze ongeduldig had gewacht totdat de kelner was verdwenen. Ze keek me samenzweerderig aan. Zo kwamen we al snel bij ons favoriete onderwerp waarover ik enkel met haar praatte.

‘Ik heb hier iemand leren kennen.’ Ze verstopte haar ondeugende lach achter de kaart in haar hand. Haar kastanjebruine ogen blonken, het was duidelijk dat ze trots was op haar verovering.

‘Echt? Wanneer dan? Je bent pas eergisteren in New York aangekomen.’ Ik vroeg me af hoe ze dat zo snel voor elkaar had gekregen.

‘Dat is voor mij tijd genoeg om iemand te vinden. Ik heb hem gisteravond ontmoet in Billie’s Bar. Zijn naam is Donald.’ Ze kon niet stoppen met glimlachen.

‘Billie’s Bar? Op 56th Street en First Avenue?’ Mijn adem stakte, ik dacht aan de dubieuze reputatie van de zaak. In het verleden waren er al razzia’s geweest, het was een publiek geheim dat er alcohol werd geschonken. In de krant had ik een onrustbarend artikel gelezen over deze speakeasy bar en het vermoeden van maffiapraktijken.

‘De enige echte. Het is een club waar je minstens één keer in je leven moet zijn geweest.’

Ik knikte alsof ik begreep wat ze bedoelde. Stiekem droomde ik ervan om voor een keer een hele nacht onbezorgd te feesten.

‘De laatste keer toen je me schreef, liet je me weten dat je in Washington iemand had leren kennen.’ Ik keek haar vragend aan.

‘Bedoel je Steven?’ Ze maakte een wegwerpgebaar. ‘Dat was een vergissing.’

Net zoals Harold en Ralph en de andere mannen die ze had

gekend.

Ze hield mijn blik gevangen. 'Donald is een blijver, zeker weten,' knipoogde ze.

Ik knipperde. 'En dat weet je heel zeker? Na ongeveer vierentwintig uur?'

'Niet zo sarcastisch, hoor.' Ze sloeg speels op mijn pols. 'En als antwoord op je vraag: ja, dat weet ik zeker. Donald is niet zomaar de eerste de beste.' Ze stopte met praten om mijn nieuwsgierigheid aan te wakkeren.

'Vertel.'

Ze rechtte haar rug en stak haar kin vooruit. 'Donald is royalty,' zei ze bekakt.

'Wat bedoel je daarmee? Is hij een prins? Van New York?' Ik kon mijn gezicht niet in de plooi houden.

'Ach, flauw hoor. Natuurlijk is hij geen prins. Je raadt nooit wie zijn oom is.'

Ik schudde mijn hoofd. Hoe kon ik zoiets raden?

Ze legde haar kin op haar samengevouwen handen. 'Arthur Curtiss James.'

Mijn hart sloeg een slag over. 'Dé Arthur Curtiss James? De spoorwegmagnaat?'

'Uhu.' Ze glunderde alsof ze een lot uit de loterij had getrokken.

'Dat meen je niet. Dat is een van de rijkste Amerikanen van deze tijd.'

'Weet ik.' Ze knipperde hautain. 'Snap je waarom zijn neef voor mij de ware is? Zo'n fortuin laat ik niet door mijn vingers glijpen.' Haar overdreven schaterlach deed enkele hoofden draaien.

'Gekkerd,' suste ik en keek verontschuldigend om me heen. 'Je kent die man amper. Ik dacht heel even dat je het meende.'

'Ik méén het ook.' Ze keek me ernstig aan. 'Maar genoeg over mij; hoe is het met jouw vriend? Is het nog steeds aan tussen jou

en Raymond? Ik ben zo benieuwd om hem te ontmoeten.'

Een heerlijk gevoel trok door mijn lichaam en verwarmde mijn hart toen ik aan hem dacht. 'Het gaat prima met mij en Raymond.' Ik giechelde en stak mijn hand naar haar uit. 'Kijk!' Ik voelde het bloed naar mijn wangen stijgen toen ik haar mijn schitterende verlovingsring toonde.

Gingers ogen rolden bijna uit haar kassen. 'Nee maar!'

Ik helde helemaal voorover toen ze aan mijn hand trok en het juweel aan mijn vinger bewonderde.

'Dat is fantastisch nieuws, Lily.' Ze keek afwisselend naar mij en de ring. 'Waarom heb je me er nog niets over verteld?'

'Omdat hij het gisteren pas officieel heeft gemaakt. Na mijn ouders ben jij de eerste aan wie ik het vertel.'

'Dat is ... het is ... ik ben zo blij voor je.' Ze negeerde de priemende blikken van de andere gasten en stond op om me te omarmen. 'Dat is echt het beste nieuws ooit.' In haar ogen blonken tranen. Ik voelde de brok in mijn keel groter worden.

'Twee limonades voor de juffrouwen.' De ober met de gemaakte glimlach was terug. Hij zette de drankjes op tafel.

'Dank je wel,' zei ik beschaamd. Ginger liet me los en ging weer tegenover mij zitten.

'Dit moeten we vieren.' Haar tanden gingen amper van elkaar toen ze het zei. Ik kon haar nauwelijks verstaan. Ze pakte haar handtas en zonder dat iemand iets in de gaten had, pakte ze er stiekem een zilverkleurige drankflacon uit. Ik vergat te ademen toen ik het Jack Danielslabel zag.

'Ben je gek?' Mijn hand schoot haar richting uit.

'Relax,' lachte ze en met een handig gebaar haalde ze de dop van het flesje. In een mum van tijd goot ze in beide limonades een scheut whisky en liet de flacon weer in haar handtas glijden.

'Wil je dat we worden opgepakt,' siste ik. 'Weet je wel wat voor straf hierop staat?' Ik keek weer schichtig om me heen. Mijn hart

ging als een razende tekeer. Gelukkig had niemand haar in de gaten.

‘Doe toch rustig, je trekt de aandacht. Wat is er mis met een beetje alcohol? We hebben iets te vieren.’ Ze pakte de glazen van tafel en gaf me er een. ‘Gezondheid, op jou en Raymond.’ Ze tikte met haar glas tegen dat van mij. ‘En op mij en Donald.’

‘Gezondheid,’ stamelde ik en zette het glas aan mijn lippen. Zonder ervan te drinken, plaatste ik het ver van me weg op de tafel. De hele avond keek ik ernaar alsof het een indringer was.

‘Na het eten gaan jij en ik naar Billie’s Bar. Ik heb om elf uur met Donald afgesproken, ik kan niet wachten om hem terug te zien.’ Aan hem denken leek het vuur in haar ogen nog meer aan te wakkeren.

‘O, ik denk niet dat Billie’s Bar iets voor mij is. Ik ben er trouwens niet op gekleed.’ Ik lachte nerveus en hield angstvallig het glas limonade, waarvan Ginger een verboden, alcoholische drank had gemaakt, in de gaten.

‘Je ziet er fantastisch uit en ik sta erop dat je met me meegaat. Ben je niet benieuwd naar de man met wie ik de rest van mijn leven ga delen?’ giechelde ze.

‘Gekkerd, zo voorbarig. Je kent hem amper.’

Ze haalde haar schouders op en nam een flinke teug van haar limonade. Bijna stootte ze het glas om terwijl ze het neerzette. ‘Natuurlijk is het pril, ik zie wel wat ervan komt, maar ondertussen wil ik van het zalige gevoel genieten. Ik ben dolverliefd, Lily.’

Ik kon me niet herinneren dat ze ooit zo enthousiast was geweest over iemand. Zeker niet over de mannen die ze in Washington had ontmoet. Die verliefdheden bleken vergankelijker te zijn dan het vluchtigste parfum.

‘Ik gun het je.’ Ik meende wat ik zei. Ginger verdiende het om met iemand gelukkig te worden.

‘Hebben de dames een keuze kunnen maken?’ De ober keek

ons geduldig aan.

Terwijl ik de kaart bestudeerde, zocht ik naar uitvluchten om later op de avond niet naar Billie's Bar te gaan. Aan de andere kant was ik wel geïntrigeerd om een keer een stapje in een verboden wereld te zetten. Het was nog nooit in me opgekomen om me in een speakeasy te wagen. Ik dacht aan wat Raymond ervan zou vinden als ik zonder hem zou gaan of wat hij zou doen als hij erachter kwam dat ik er met Ginger was geweest. Hij hield niet van zulke zaken, daar was hij heel stellig in. Raymond was een effectenmakelaar, gedreven en ambitieus. Hij hield van deftige diners met zijn gedistingeerde Wall Street collega's. Hij was ernstig, een beetje saai moest ik toegeven, maar hij hield van me en ik van hem. Mijn ouders vonden hem de meest geschikte man voor mij.

'Gegrilde lamsschouder met salie en sjalot.' Ginger haalde me uit mijn gedachten. Snel besliste ik om de rode patrijs te nemen toen zij en de ober me bleven aankijken.

Nadat hij van onze tafel was verdwenen, stak Ginger haar hand in haar tas. Mijn adem stokte, ik was bang dat ze de flacon weer tevoorschijn ging halen. Verbaasd keek ik naar de sigarettenhouders in slangenleder en de zwarte sigarettenkoker die ze tevoorschijn haalde. Geroutineerd stak Ginger een sigaret op het goudkleurige uiteinde.

'Jij ook?' Ze schoof de houder naar me toe. 'Neem gerust. Waar heb ik mijn aansteker gelaten?' Ze rommelde verstrooid in haar handtas. 'O, gelukkig.' Met een brede lach toonde ze me wat ze had gezocht.

'Ik rook niet,' mompelde ik en voelde me een beetje sullig. 'Ik heb het nog nooit geprobeerd.'

'Wel, dan wordt dit je eerste keer.' Met getuite lippen blies ze de rook uit en overhandigde me de sigarettenkoker. 'Probeer maar.'

Ze giechelde toen het ding bijna uit mijn hand viel. Zuinig

nam ik een trek van mijn eerste sigaret. De rook deed me naar adem happen, ik hoestte alsof ik een plotse aanval van zware bronchitis had. De hitte steeg naar mijn wangen. De boze blikken van de mensen aan de andere tafels maakten het nog erger.

‘Rustig,’ zei Ginger en nam de koker van me over. ‘Gewoon rustig ademen, niet in paniek raken.’

Ik deed wat ze vroeg, enkele ogenblikken later kon ik weer normaal ademen.

‘Jij gaat straks met me mee.’ Het klonk als een beslissing die door niemand kon worden weerlegd en al zeker niet door mij. ‘Het wordt tijd om een beetje te leven voordat je voor altijd bent gebonden aan je toekomstige man.’

Voorzichtig nam ik een slok van mijn clandestiene limonade. De vanillesmaak van de Jack Daniels streelde mijn tong, de alcohol leek recht naar mijn tenen te gaan.

‘Akkoord?’ Als een vrouw van de wereld keek ze me aan met in haar ene hand de sigarettenkoker, in de andere haar glas.

Ik nam opnieuw een slok, groter deze keer, om mijn twijfels door te slikken. De verwijtende blik van Raymond verdween uit mijn gedachten.

‘Akkoord.’

‘Taxi!’ Met opgestoken hand hield Ginger de zwart-gele auto’s tegen. Toen er een stopte, liep ik er meteen naartoe. De alcohol veroorzaakte een licht gevoel in mijn hoofd, ondanks de zware maaltijd had ik het idee dat het trottoir uit soepel rubber bestond. Tijdens het diner had Ginger tot tweemaal toe mijn limonade met whisky aangelengd.

‘Wacht even.’ Ik voelde Gingers hand op mijn arm.

Verbaasd keek ik haar aan omdat ze me tegenhield.

‘Vertrouw je me?’ Ze beet op haar lip. Haar blik was half verborgen onder haar rode clochehoedje.

Ik deed een stapje achteruit. ‘Ja.’ Het klonk niet echt overtuigend. ‘Waarom vraag je dat?’

Een brede glimlach deed haar gezicht stralen. ‘Dan is het goed.’ Meer zei ze niet. Ze liet mijn arm los en stapte in de taxi. Ze schoof naar de rand van de achterbank en fluisterde iets tegen de chauffeur.

‘In orde,’ hoorde ik hem zeggen.

‘Kom je nog?’ vroeg ze omdat ik verbouwereerd op de straat bleef staan.

Haar woorden zetten me aan tot het in beweging komen, ik nam plaats en met een veel te harde klap sloeg ik het portier dicht. ‘Sorry,’ mompelde ik. Door de whisky leek ik geen controle te hebben over mijn bewegingen.

De hele rit had Ginger een zelfvoldane glimlach om haar lippen. Ze richtte haar blik naar buiten, slechts af en toe keek ze me aan.

Toen de taxi een andere richting opreed dan ik had verwacht, begon ik me zorgen te maken. ‘Billie’s Bar is toch op 56th Street en First Avenue? Of vergis ik me?’

‘Klopt.’ Mijn nichtje legde haar hand onder haar kin en keek naar buiten.

Een gevoel van onmacht maakte zich van mij meester. Waarom reden we de andere kant op? Ik gaf het nog even het voordeel van de twijfel, maar toen ik er zeker van was dat we richting Harlem reden raakte ik in paniek.

‘Waar gaan we heen?’ Mijn stemgeluid trilde.

Ginger legde een hand op mijn bovenbeen. ‘We gaan niet naar Billie’s Bar. We gaan ergens anders heen.’

Ik vergat te ademen. ‘Wat bedoel je?’

‘Donald verwacht me in de Cotton Club.’

‘In ... in Harlem? Waarom heb je dat niet gezegd?’ Ik trok mijn been onder haar hand vandaan. Ik dacht aan de verhalen van de maffia en de inval van de politie. De tijdelijke sluiting van enkele jaren geleden was ik niet vergeten. Het zweet brak me uit, dit wilde ik niet. Dit wilde Raymond niet.

‘Stop,’ riep ik. ‘Ik wil naar huis.’

De taxichauffeur keek in de binnenspiegel en vertraagde. ‘Miss?’ Hij keek in de ogen van Ginger, niet in de mijne. Irritatie borrelde bij me op omdat ik werd genegeerd.

Ze maande hem om verder te rijden.

‘Ontspan, het wordt een plezierig avondje uit, geloof me.’ Ginger probeerde me gerust te stellen. ‘Er zijn allerlei optredens in de Cotton Club, Cab Calloway en zijn bigband treden op. Zoiets moet je hebben gezien.’ Haar ogen fonkelden.

‘Waarom heb je dat dan niet gezegd? Je weet dat ik niet van verrassingen houd.’

‘Ik was bang dat je niet met me mee wilde als ik het had verteld. Het spijt me.’

Met opengeperste lippen keek ik haar aan.

‘Je houdt toch van jazz? En we gaan de Charleston dansen.’ Ze glimlachte onzeker, enkel haar rechtermondhoek ging naar

boven.

Ik hield enorm van jazz, daar had ze gelijk in. Alleen had ze niet het recht om me voor te liegen.

‘Ja, maar Harlem ...’

‘Wat maakt het uit waar we heengaan? We gaan ons amuseren, Lily, dat beloof ik je. Maak je geen zorgen, het komt helemaal goed. We vertellen je ouders niet waar we zijn geweest en ik wil je zó graag voorstellen aan Donald. Raymond hoeft hier niets over te weten.’

Raymond mocht dit niet te weten komen, hij zou mijn gedrag nooit goedkeuren. Ik voelde me een achterbakse bedrieger, geniepig, maar toen de paniek uit mijn hoofd was verdwenen moest ik toegeven dat ik kriebels in mijn buik voelde. Ginger bleef me overladen met excuses. Ik hield mijn lippen stijf op elkaar. Ik wilde dat ze zich slecht voelde over mijn ontvoering, ook al keek ik stiekem uit naar een avond vol muziek en dans zonder Raymond.

Toen de taxi voor de ingang van de club stopte, verdwenen mijn schuldgevoelens ten opzichte van mijn verloofde. Een gigantische neonreclame boven de ingang spelde de naam van de club en flikkerde uitnodigend. In de straat was het een komen en gaan van taxi's, ze voerden een constante stroom van uitgelaten, uitgedoste mensen aan. De feestvierders haasten zich om naar binnen te gaan.

‘Ben je boos?’ vroeg Ginger toen we waren uitgestapt.

Ik schudde mijn hoofd, ik weet niet of de alcohol er iets mee had te maken maar ik voelde me opgewonden. Het laatste stukje weerstand was samen met mijn schaamtegevoel verdwenen; ik was klaar om een stapje in de wereld te zetten.

‘Echt niet?’ Ze haakte haar arm in de mijne.

Ik kon een glimlach niet onderdrukken. ‘Echt niet.’

Ze trok me dichterbij naar zich toe. ‘We gaan ons amuseren, ik kan niet wachten om Donald weer te zien. Ik ben zo benieuwd

wat je van hem vindt.’

De portier opende de deur en wenste ons goedenavond. Als twee volleerde diva’s schreden we over de rode loper, ik proestte het uit.

‘Eerst onze neus poederen,’ grapte ze en trok me mee naar de toiletten. Uit haar handtas haalde ze lipstick en zette haar lippen royaal aan met een extravagante bessentint. ‘Jij?’ Ze gaf me de stift en haalde haar poederdoos tevoorschijn.

Aarzelend bracht ik de kleur op mijn lippen, ik dacht alweer aan Raymond. Hij vond dat een vrouwengezicht naturel moest blijven. Mijn wangen kleurden rood toen ik het resultaat in de spiegel zag. Ik had alcohol gedronken, een sigaret gerookt en ik droeg uitdagende lipstick. Wat een geluk dat Raymond niet in de buurt was, hij had me vast een ordinaire flapper girl genoemd.

‘Wat staat die kleur je goed,’ zei Ginger.

‘Vind je? Ik lijk wel ...’

‘Wacht,’ onderbrak ze me. ‘Er ontbreekt nog iets.’ Ze dook weer in haar tas en deze keer haalde ze er ogenzwart uit. Ze pakte me bij mijn kin en met het borsteltje ging ze over mijn wimpers. ‘Een vamp!’ riep ze toen ze mijn gezicht keurde. Ze borg alles weer op. ‘Kom, we gaan hoofden doen draaien.’

Op het podium speelde de bigband een Charleston. Het maakte me vrolijk, mijn voeten begonnen een eigen leven te leiden. Ginger pakte mijn hand en trok me mee. Haar parelsnoer vloog wild om haar nek en door haar decolleté bij elke dansbeweging die ze maakte. Met hun elegante jurken, rokken met laaghangende riemen en bobkapsels versierd met een donsveer in een haarband, wedijverden de dames op de dansvloer om de aandacht van de mannen. Aan ronde tafels, gehuld in een fijne nevel van rook, genoten koppels ongegeneerd van alcoholische dranken en sigaretten. In dit besloten gezelschap was het verbod op alcohol

duidelijk niet van toepassing, ik vroeg me af hoe het mogelijk was dat de eigenaars van deze club de wet aan hun laars konden lap-pen. Een oorverdovend applaus steeg op toen de band stopte met spelen en de presentator in zwart-wit gestreept maatpak Maude Russel and her ebony steppers aankondigde.

‘Fantastisch,’ gilde ik in Gingers oor. Ik was door het dolle heen.

Ginger keek om zich heen, het drong tot me door dat ze Donald zocht.

‘Waar is hij?’ vroeg ik.

Ze haalde haar schouders op. ‘Ga je mee op zoek?’

Ik knikte en volgde haar tussen de uitgelaten bende door. Gefascineerd hield ik het podium in de gaten, ik leek wel betoverd door de wulpse show op het toneel.

‘O,’ riep Ginger, ‘daar! Daar is hij. Donald!’ Ze versnelde haar pas, zwaaiend en roepend trachtte ze zijn aandacht te trekken.

Reikhalzend zocht ik naar de man die ze me wilde aanwijzen. Toen ze hem om de hals vloog en zijn blik zich vasthaakte in de mijne, leek mijn lichaam onmiddellijk te bevriezen. Alles rondom mij viel stil. De lach verdween van het gezicht dat ik zo goed kende. Zijn ogen werden groter en schaamrood steeg naar zijn kaken. Verbaasd keek ik naar het glas whisky in zijn hand en de sigaret die hij probeerde te verstoppen alsof dat het enige misdrijf was waaraan hij zich schuldig maakte. Even ging het door mijn hoofd dat ik te maken had met een dubbelganger, dat het niet Raymond was, maar iemand die zich slechts voordeed als mijn verloofde.